

C158 – BIN12

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

4 maart 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 30, §1 en §3, van het Gemeentedecreet in verband met het inzagerecht van gemeenteraadsleden	1
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de OCMW-verenigingen	2
Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van de omzendbrieven BA-97/22, WEL 98/01 en B 2005/03 over het taalgebruik in de gemeente- en OCMW-besturen en in de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden	4
Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het taalgebruik in gemeenteraden en de uitspraken hierover van de Limburgse gouverneur	8
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over initiatieven om de lokale planningsverplichtingen te verminderen	10
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de berekeningswijze van de wedde van lokale mandatarissen	14
Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de concrete uitvoering van het globaal pact tussen de Vlaamse Regering, de provincies en de gemeenten	15

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie van artikel 30, §1 en §3, van het Gemeentedecreet in verband met het inzagerecht van gemeenteraadsleden

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik denk dat iedereen die gemeentelijke ervaring heeft en vooral degenen die in de oppositie zitten, zich soms vragen stellen over het inzagerecht van gemeenteraadsleden. Zelfs de leden van de meerderheid stellen zich daarover vragen, maar soms vanuit een andere invalshoek, want ze willen dat inzage-recht veeleer beperken.

Het Gemeentedecreet bevat een algemene bepaling die per gemeente moet worden geconcretiseerd in een huishoudelijk reglement. Ik stel vast dat men, officieel om heel praktische redenen, een aantal procedures vastlegt. In een aantal huishoudelijke reglementen staat dat het inzagerecht niet van toepassing is op documenten die nog 'ter bewerking zijn of ter studie liggen'. In een enge interpretatie betekent dit dat bijvoorbeeld een brief van een gouverneur in verband met een aanbestedingsdossier of een brief van een advocaat die nog moet worden bekeken door de bevoegde diensten, niet kan worden ingekeken. Dit kan ook niet als bijvoorbeeld die brieven al een aantal weken zijn ontvangen en al in een verslag van het schepencollege staat dat die brieven er zijn. Kan een schepencollege dan nog zeggen dat die brief niet ter inzage is omdat hij nog 'in bewerking' is?

Toen ik nog lid was van het federale parlement, heeft de federale minister geantwoord dat er inderdaad een aantal stukken zijn die zuiver van interne aard zijn – zoals de briefwisseling of de documenten die intern tussen een schepen en bepaalde diensten over en weer gaan en die nog geen officieel document zijn – en die dus niet ter inzage zijn. Maar de stelling was toen dat alles wat van buitenaf komt of naar buiten gaat – en dat wordt volgens het nieuwe Gemeentedecreet ook ingeschreven in een register van inkomende stukken – een officieel en geregistreerd stuk is en ter inzage is.

Mijnheer de minister, wat is de draagwijdte van het inzagerecht? Onder welke voorwaarden en in welke gevallen kan dit ingeperkt worden?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, dat zijn de pijnen en smarten van oppositie voeren in Aalter. Het is goed dat de heer Tavernier de vraag stelt, want ook in de 307 andere steden en gemeenten kan er misschien betwisting over zijn.

Bij toepassing van artikel 30 van het Gemeentedecreet hebben de gemeenteraadsleden recht op inzage in alle dossiers, akten en stukken die het bestuur van de gemeente betreffen. Dit betekent dat geen enkel dossier, stuk of akte met betrekking tot aangelegenheden van uitsluitend gemeentelijk belang, maar ook betreffende aangelegenheden die zowel het gemeentelijk als het algemeen belang aangaan, aan het inzagerecht van de raadsleden kan worden onttrokken. Het is evident dat de gemeenteraadsleden hierover een controlerecht moeten kunnen uitoefenen.

De gemeenteraadsleden hebben echter geen controle-recht op de wijze waarop de burgemeester en het college hun bevoegdheden en opdrachten van uitsluitend algemeen belang uitoefenen. Zo mag een raadslid bijvoorbeeld niet op grond van artikel 30 van het Gemeentedecreet de bevolkingsregisters of de kiezerslijsten inzien of er een afschrift van krijgen.

De begrippen dossiers, akten en stukken moeten zeer ruim worden geïnterpreteerd. Daarmee worden alle bestuursdocumenten, van welke aard ook en ongeacht zijn drager, bedoeld die het gemeentebestuur in zijn bezit heeft. U moet dat dus ruim interpreteren, maar daar zult u geen probleem mee hebben. De documenten die ter bewerking zijn of ter studie liggen, hebben niet de status van een bestuursdocument. Zo zijn bijvoorbeeld de aantekeningen die een gemeentesecretaris maakt tijdens een gemeenteraad, geen bestuursdocument. Het krijgt die status pas als het ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de gemeenteraad.

Samengevat kan een stuk, akte of dossier enkel aan het inzagerecht van een gemeenteraadslid worden onttrokken als het betreffende stuk enkel betrekking heeft op een aangelegenheid van uitsluitend algemeen belang en het betreffende stuk een werkdocument is.

Een brief van een advocaat, gericht aan het gemeentebestuur, is een voltooid document dat betrekking heeft op het bestuur van de gemeente en kan dus niet worden onttrokken aan het inzagerecht van de gemeenteraadsleden. Eenzelfde redenering geldt voor het andere voorbeeld dat u aanhaalt. Een voorstel van werken aan het gemeentebestuur, afkomstig van de diensten van het Vlaamse Gewest, is een bestuursdocument dat valt onder het inzagerecht, bepaald onder artikel 30 van het Gemeentedecreet.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik denk dat het een logisch antwoord is. U geeft heel duidelijk aan wat een document ter bewerking is.

Ik heb een voorbeeld van een vraag die is gesteld op 4 juni 2007 waar het ging over een brief van 12 april van het Agentschap Infrastructuur in verband met auditvergaderingen over het mobiliteitsplan waarvan het schepencollege zei dat het nog niet ter inzage was. Ik denk dat uw verduidelijking zeer nuttig is voor veel gemeenteraadsleden.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Ik heb nooit problemen gehad met het inzagerecht, maar het antwoord van de minister roept bij mij enkele vragen op.

Mijnheer de minister, u maakt gewag van documenten zoals de voorbereiding van de notulen van de gemeenteraad. U vermeldt expliciet de gemeentesecretaris. Geldt dat ook voor nota's van diensthoofden die op verzoek van de burgemeester of een schepen bedenkingen uiten, die op papier zetten en dat eens komen bespreken?

Minister Marino Keulen: Daar geldt het ook, het is nog geen voltooid document.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Ik wil nog een voorbeeld aanhalen. Is een bouwaanvraag die nog niet behandeld is in het schepencollege, een document? Kan die ingezien worden door de gemeenteraadsleden?

Minister Marino Keulen: Dat mag. Als de aanvraag van een burger komt, mag het, als de aanvraag van de diensten komt, nog niet. Als de diensten bezig zijn met de behandeling van die bouwaanvraag, dan hebben de gemeenteraadsleden, zolang de aanvraag nog niet door het schepencollege is behandeld, nog geen inzagerecht. Het is dan een intern, niet openbaar werkdocument. Het gaat om een proces binnen de dienst ruimtelijke ordening om na te gaan of alles binnen de voorschriften en de voorwaarden is. Het feit dat iemand een bouwaanvraag doet, is wel openbaar. Als iemand vraagt of de heer x of bedrijf y een bouwaanvraag heeft ingediend, dan moet men daarop antwoorden.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Ik heb een vraag over het statuut van e-mails in deze aangelegenheid. Hoe zit het met e-mails tussen de schepenen en de administratie? Het gaat dan uiteraard niet over vertrouwelijke e-mails. Kan een raadslid de e-mails opvragen die collegebeslissingen betreffen?

Minister Marino Keulen: Als de e-mails deel uitmaken van de opbouw van een werkdocument, en zolang dat zich in een proces bevindt, zijn ze niet openbaar. Gewone e-mails zijn, zoals een brief die via de post wordt verstuurd, wel openbaar.

Er moet worden bekeken of een e-mail de vorm heeft van een brief of dat het een intern document is. Bijvoorbeeld een vraag van de dienst ruimtelijke ordening aan de collega's van grondbeleid, is een intern werkdocument. Daar heeft een gemeenteraadslid geen inzage in. Als iemand via een e-mail aan het schepencollege meldt dat een straat onder water heeft gestaan, dan is die e-mail toegankelijk voor de raadsleden.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik heb een vraag in verband met een lokaal voorval, maar dat misschien wel een voorbeeld kan zijn voor andere gemeenten. Er wordt een bouwaanvraag ingediend bij een gemeentebestuur. Er wordt een onderzoek verricht en het gemeentebestuur laat een bouwovertreiding toe, met het argument dat er nog andere bouwovertreidingen zijn. Het gaat om een commercieel pand, dat ondertussen al werd geopend.

Minister Marino Keulen: Dat is een zaak voor Ruimtelijke Ordening. U moet die vraag dus niet aan mij stellen.

Gelukkig lees ik het Belang van Limburg en weet ik waarover uw vraag gaat. (*Gelach*) Het is niet echt gepast deze vraag hier te stellen. U tracht op uw sokken de gemeentelijke politiek van Houthalen-Helchteren naar deze commissie te transponeren om het antwoord nadien te gebruiken voor uw lokale oppositie. Dat is uw goed recht, maar u moet het dossier dan wel in zijn geheel bekijken.

Ik weet dat het om een erg geladen dossier gaat. Het gaat om een bingozaal en wat weet ik nog allemaal.

U stelt wel een erg specifieke vraag. U tracht een ministerieel oordeel te krijgen over een lopende zaak, waarover een hele polemiek wordt gevoerd. Ik weet niet hoe de zaak er nu voorstaat. U zult wel begrijpen dat ik daar niet op inga.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de OCMW-verenigingen

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, voor alle duidelijkheid wil ik hier toch benadrukken dat geen van mijn beide vragen gaat over een lopende klacht of lopend onderzoek. Deze vraag heeft ook niets met Aalter te maken. Ze is veel algemener en gaat over het inzage-recht, het interpellatierecht, het vraagrecht van gemeenteraadsleden.

Volgens artikel 32 van het Gemeentedecreet hebben gemeenteraadsleden het recht om de burgemeester en het college van burgemeester en schepenen mondelinge en schriftelijke vragen te stellen. De gemeenteraad beschikt over de volheid van bevoegdheid ten aanzien van de aangelegenheden, bepaald in artikel 2.

Mijnheer de minister, mijn interpretatie is dat vanaf het moment dat een gemeente voor een deel inhoudelijk en voor een deel financieel verantwoordelijk is of kan zijn, een gemeenteraadslid over die materie ook vragen mag stellen. Op die vragen moet ook een antwoord worden gegeven. Vragen staat immers vrij, maar het is belangrijk dat daar ook een antwoord op volgt.

Een gemeenteraad krijgt van het OCMW ook de rekeningen en begroting ter kennisgeving. De reden is evident. De tekorten van een OCMW worden gedragen door de gemeente. Daarom kan het ook niet dat iemand zo maar een begroting met een diepe put indient, die dan door de gemeente zou moeten worden gevuld. In het Gemeentedecreet is een logische controlefunctie ingebouwd. In de gemeenteraad kunnen daarover vragen worden gesteld.

Het OCMW is natuurlijk één zaak. Binnen het OCMW zijn er echter dikwijls ook OCMW-verenigingen. Men kan dat vergelijken met de situatie van de gemeente en de autonome gemeentebedrijven. Over de provinciebedrijven en vzw's hebben we vroeger in de commissie al vragen gesteld. Mijnheer de minister, u hebt een heel duidelijk antwoord gegeven over het inzage-recht, het vraagrecht, het interpellatierecht van gemeente- of provincieraadsleden over de provincie- of gemeentebedrijven. Geldt dat antwoord ook voor het OCMW? Ik veronderstel dat dit geen probleem is. Geldt het ook voor de OCMW-verenigingen?

Ik herinner me nog dat u toen hebt gesteld dat daarover vragen mogen worden gesteld in de gemeenteraad of in de provincieraad. De voorwaarde is wel dat er geen spelletje mag worden gespeeld: vragen die elders al zijn gesteld, mogen niet op de gemeenteraad worden gesteld. Daar ben ik het volledig mee eens.

Mijnheer de minister, specifiek voor het OCMW en voor een aantal vzw's of gemeentebedrijven is er soms een probleem. Er zijn fracties of gemeenteraadsleden die geen deel uitmaken van het orgaan dat van hen afhanke-

lijk is. Is de verantwoordelijke schepen, burgemeester of, in een aantal gevallen, de voorzitter van het OCMW als verantwoordelijke schepen van Sociale Zaken, verplicht om daarop te antwoorden? Of kan hij zeggen dat de gemeenteraad daarover niet bevoegd is?

Mijnheer de minister, wat is de draagwijdte van het vraagrecht van een gemeenteraadslid over zaken die pas in afgeleide orde afhangen van de gemeenteraad?

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Deze vraag verbaast me een beetje omdat het overleg tussen het OCMW en de gemeenteraad ingeschreven is in het Gemeentedecreet. De voorzitter van het OCMW legt zijn begroting en rekeningen voor. Precies daarover is er discussie mogelijk. Het gemeenteraadslid wiens fractie niet in het OCMW zetelt, krijgt dan de mogelijkheid om vragen te stellen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Wat de OCMW-verenigingen betreft, gaat het vaak over ziekenhuizen, rusthuizen en kinderopvang.

Artikel 32 van het Gemeentedecreet geeft een gemeenteraadslid het recht om mondelinge en schriftelijke vragen te stellen aan de burgemeester en het college conform de modaliteiten die voor de uitoefening van dit vraagrecht zijn vastgesteld in het huishoudelijke reglement, meer bepaald in artikel 40, ten vijfde van het Gemeentedecreet.

Het informatie- en vragenrecht moet ruim geïnterpreteerd worden. Het heeft betrekking op alle bevoegdheden van het college van burgemeester en schepenen en van de burgemeester. Een sterke burgemeester en een sterk college zien in elke vraag een kans. Uiteindelijk zijn zij de uitvoerende macht.

Alle handelingen die de leden van het college hetzij gezamenlijk, hetzij door afzonderlijk optreden van de leden van het college stellen, alsook alle handelingen die de burgemeester stelt, zijn onderworpen aan het informatie- en vraagrecht. Het vraagrecht betekent meer dan een gewoon verlengstuk van het inzage-recht: het heeft betrekking op elke zaak waarvan de gemeente op de hoogte moet zijn. In die zin kunnen er vragen gesteld worden over de documenten die door het OCMW en de OCMW-verenigingen aan de gemeente worden overgemaakt. Het vraagrecht is dus niet beperkt tot vragen van uitsluitend gemeentelijk belang of van gemengd belang.

Als de gemeente geen deelgenoot is van een vereniging, raakt er waarschijnlijk weinig of geen informatie

van een OCMW-vereniging via het OCMW bij de gemeente. Het college van burgemeester en schepenen kan dan enkel vragen beantwoorden als het over informatie beschikt. Artikel 104bis van de organieke wet bepaalt bijvoorbeeld dat het college van burgemeester en schepenen zijn advies moet geven als het OCMW van plan is een vereniging op te richten. Verder krijgt het college nog informatie op basis van de lijst van beslissingen van de OCMW-verenigingen, opgericht op basis van hoofdstuk 12 die krachtens artikel 111 en volgende van de organieke wet in het kader van het administratief toezicht moet worden bezorgd.

Als de gemeente deelgenoot is van een OCMW-vereniging zetelt er een afvaardiging van de gemeente in die vereniging. De gemeenteraad regelt zelf hoe hij in kennis wordt gesteld van de beslissingen van de organen van de vereniging.

Het vraagrecht zal in dit geval ruimer zijn. Het vraagrecht blijft beperkt tot het bestuur van de gemeente, in die zin dat er geen vragen kunnen worden gesteld over het beheer van bijvoorbeeld de openbare OCMW-verenigingen. Wel kan worden gevraagd naar het standpunt van het college over dat beheer. Als een OCMW een nieuw ziekenhuis wil oprichten, dan kan aan het college worden gevraagd hoe het staat tegenover dat project. Er kunnen op elk moment vragen worden gesteld, ook los van de begroting en de rekeningen. Als een OCMW-vereniging een uitbreiding of de afbouw van een bepaalde dienstverlening plant, dan kan altijd aan het college worden gevraagd hoe het daartegenover staat.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, u maakt het onderscheid tussen de OCMW-verenigingen waarvan de gemeente deelgenoot is en de OCMW-verenigingen waarvan de gemeente als dusdanig geen deelgenoot is. In het tweede geval kan men altijd een vraag stellen over het standpunt van het college over een bepaald dossier. Op bepaalde tijdstippen wordt echter kennis gegeven van de begroting en de rekeningen van het OCMW. Kan dan worden ingegaan op alle elementen daarvan?

Minister Marino Keulen: U kunt alle vragen stellen.

De heer Jef Tavernier: Ook over de verenigingen?

Minister Marino Keulen: Als dat verwerkt is in de begroting en de rekeningen van het OCMW, dan kunt u dat doen. Als het over heel specifieke zaken gaat, dan moet dat eigenlijk gebeuren binnen de OCMW-vereniging. Voor die zaken wordt geld ingeschreven, er worden eventueel toelagen toegekend of deficits gedekt. Daar moet dan ook tekst en uitleg bij worden gegeven. Het is dus eigenlijk een kanaal waarlangs ook het debat over de OCMW-verenigingen kan worden gevoerd.

De heer Jef Tavernier: Moeten we dan een onderscheid maken tussen een situatie waarin de voorzitter van het OCMW lid is van het schepencollege en die waarin hij geen lid is van het college?

Minister Marino Keulen: Neen, als de begroting en de rekeningen worden voorgelegd aan de gemeenteraad, dan maakt het niet uit of die OCMW-voorzitter ook lid van het college is. Meestal komt de voorzitter samen met de OCMW-secretaris en de ontvanger, eventueel met het hoofd van de maatschappelijke dienst.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van de omzendbrieven BA-97/22, WEL 98/01 en B 2005/03 over het taalgebruik in de gemeente- en OCMW-besturen en in de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ben verplicht om voor de derde keer terug te komen op hetzelfde thema, namelijk het versturen van uitnodigingen voor het hernieuwen van identiteitskaarten die niet overeenkomen met de taal van het gewest in de faciliteitengemeenten en in de 19 Brusselse gemeenten.

Ik heb u daarover op 9 oktober 2007 een vraag gesteld. U stelde toen dat u in een brief van 27 juni 2007 uw federale collega van Binnenlandse Zaken herinnerd had aan de correcte toepassing van de taalwetgeving, met verwijzing naar de arresten van de Raad van State. U stelde dat niet alleen de gemeenten, maar ook de andere overheidsdiensten de taalwetgeving moeten respecteren. U maakte er de minister van Binnenlandse Zaken ook op attent dat de wet van 8 november 1962 de talentelling heeft afgeschaft, waardoor het bijhouden van een officiële inventaris van Franstalige inwoners in het Nederlandse taalgebied geen enkele wettelijke basis heeft. Ten slotte hebt u hem verzocht de bestaande praktijk van de FOD Binnenlandse Zaken te laten onderzoeken en die desgevallend in overeenstemming te brengen met de taalwetgeving.

Ondertussen werd de nieuwe minister van Binnenlandse Zaken hierover ondervraagd in de Senaat op 14 februari 2008. In zijn antwoord is de minister bijzonder duidelijk: "Het Rijksregister houdt in een centraal bestand van de identiteitskaarten, genaamd 'register van de identiteitskaarten', een aantal gegevens bij. Daarbij

hoort onder andere de gevraagde taal voor de uitgifte van de identiteitskaart en dat enkel voor de 19 gemeenten van Brussel-Hoofdstad en voor de gemeenten met taalfaciliteiten. Voor de andere gemeenten geldt natuurlijk de taal van het gewest.

Op basis van de taal die in dat bestand vermeld wordt, worden de uitnodigingen gedrukt en aan de gemeenten bezorgd die ze verder aan hun inwoners bezorgen. Willen de gemeenten de omzendbrief en de taalwetgeving volgen, dan kunnen zij dat aan de FOD Binnenlandse Zaken melden. In dat geval bezorgt het Rijksregister hen enkel de lijst van hun desbetreffende burgers met de nodige identificatiegegevens, en dan zijn de kosten van het drukwerk ten laste van de gemeente.”

In antwoord op mijn vraag van 9 oktober stelde u dat u ook aan de andere Vlaamse faciliteitengemeenten en aan de gouverneurs van de provincies het standpunt dat werd ingenomen tegenover de stad Ronse, zou meedelen en hen zou vragen om in de toekomst de inwoners voor de hernieuwing van hun identiteitskaart op te roepen in het Nederlands.

Mijnheer de minister, hebt u reeds een antwoord van de federale minister van Binnenlandse Zaken gekregen op uw schrijven van 27 juni 2007? Kwam de federale minister van Binnenlandse Zaken in dat eventueel antwoord tegemoet aan de uitspraak van de Raad van State en aan uw en mijn verzuchtingen? Hebt u, zoals gesteld in uw antwoord op mijn vraag van 9 oktober, ondertussen een schrijven gericht aan de andere Vlaamse faciliteitengemeenten en aan de gouverneurs van de betreffende provincies? Hebt u van die gemeenten en van de gouverneurs antwoord op uw schrijven mogen ontvangen, en wat hebben ze u verteld?

Ging u reeds na welke gemeenten beslist hebben de taalwetgeving op te volgen en de oproepingsbrieven enkel en alleen in het Nederlands te versturen? Hebt u reeds beslist welke initiatieven u zult ondernemen om de taalwetgeving in dit verband te doen naleven indien sommige gemeenten, ondanks uw schrijven en uw aandringen, weigeren het arrest van de Raad van State op te volgen?

Bent u het ermee eens dat de faciliteitengemeenten, om de taalwetgeving na te leven, de kosten voor het verspreiden van de uitnodigingen voor de hernieuwing van de identiteitskaarten in het Nederlands zelf moeten dragen omdat de federale overheid weigert zich te voegen naar de uitspraken van de Raad van State? Plant u enig initiatief ter zake? Zult u verdere stappen ondernemen bij uw federale collega van Binnenlandse Zaken in dit verband, nu u kennis hebt kunnen nemen van zijn standpunt in deze materie?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, op 27 juni 2007 heb ik inderdaad een brief geschreven aan mijn federale collega, de minister van Binnenlandse Zaken, waarin ik de problematiek over de Franstalige uitnodigingskaarten om een nieuwe identiteitskaart af te halen aankaartte. Ik deelde hem het standpunt van de Vlaamse Regering mee. Ik vroeg hem dan ook de bestaande praktijk om in het Rijksregister een taalcode in te voeren, te laten onderzoeken en desgevallend de taalwetgeving aan te passen. Op die brief kreeg ik geen antwoord.

Wel heeft mijn federale collega tot tweemaal toe, op 14 november 2007 in de Kamer en op 28 januari 2008 in de Senaat, op een vraag om uitleg over hetzelfde onderwerp, verklaard dat de diensten van het Rijksregister een centraal bestand van identiteitskaarten bijhouden waarin voor de faciliteitengemeenten de taalkeuze van de burger opgeslagen wordt. De wettelijke basis hiervoor wordt volgens hem gevormd door artikel 6bis van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten, ingevoegd bij de wet van 25 maart 2003.

Het is echter mogelijk dat steden en gemeenten, op voorwaarde dat zij de FOD Binnenlandse Zaken hierom vragen en ervan op de hoogte brengen, zelf de oproepingsbrieven voor het bekomen van een nieuwe elektronische identiteitskaart opstellen en direct versturen naar hun inwoners. Het Rijksregister bezorgt hen dan enkel een lijst van hun desbetreffende burgers met de nodige identificatiegegevens. Meerdere gemeenten, waaronder de stad Ronse, gaan reeds zo te werk. In dat geval zijn de geldende bepalingen van de taalwet van toepassing, namelijk deze die de betrekkingen van een plaatselijke dienst met een particulier regelen, en ook de betreffende omzendbrieven – de omzendbrieven-Peeters en -Martens – van de gewestelijke overheden aan de gemeenten. De stad Ronse heeft ervoor gekozen zelf de uitnodigingen op te stellen en te versturen en krijgt daartoe de nodige identificatiegegevens van het Rijksregister. Zij respecteert daarbij de omzendbrief van de Vlaamse Regering.

In zijn antwoord verwijst minister Dewael naar mijn brief van 27 juni 2007 en stelt hij dat hij “van plan is daaraan gevolg te geven”. Ondertussen vroeg mijn federale collega ook een advies aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht die op 30 januari 2008 een verdeeld advies uitbracht tussen de Nederlandse afdeling en de Franstalige afdeling.

De mening van de Nederlandse afdeling luidt als volgt – en ik citeer: “Overeenkomstig de omzendbrief van de Vlaamse regering, BA 97/22 van 16 december 1997 betreffende het taalgebruik in de plaatselijke diensten van het Nederlandse taalgebied, moet voor alle handelingen van de overheid principieel de taal van het gebied

worden gebruikt. Dit betekent dat elke plaatselijke dienst van een faciliteitengemeente van het Nederlandse taalgebied in onder meer betrekkingen met haar inwoners, het Nederlands gebruikt en dat enkel wanneer de inwoner daarom verzoekt, het Frans zal worden gebruikt.

De Nederlandse afdeling wenst te benadrukken dat de Vaste Commissie voor Taaltoezicht in haar adviezen de uitspraken van de Raad van State, in casu de arresten van 23 december 2004, moet naleven en zich naar deze uitspraken moet conformeren. Vermelde arresten hebben voor recht verklaard dat de strekking van de desbetreffende omzendbrieven van de Vlaamse Regering geen inbreuk vormen op de bestuurstaalwetgeving.

In deze arresten werd verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nummer 26/98 van 10 maart 1998 waarin het volgende werd gesteld: “Hoewel de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken ten behoeve van de Franstalige inwoners in de randgemeenten in een bijzondere regeling voorzien die hen toestaat hun betrekkingen met de plaatselijke diensten in het Frans te voeren en die aan de diensten de verplichting opleggen om in bepaalde in die wetten nader omschreven omstandigheden het Frans te gebruiken, doet die regeling geen afbreuk aan het principieel eentalig karakter van het Nederlandse taalgebied, waartoe die gemeenten behoren. Zulks impliceert dat de taal die er in bestuurszaken moet worden gebruikt in beginsel het Nederlands is en dat bepalingen die het gebruik van een andere taal toestaan niet tot gevolg mogen hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de door artikel 4 van de Grondwet gewaarborgde voorrang van het Nederlands.”

De arresten van de Raad van State van 23 december 2004 stellen “dat hieruit blijkt dat, teneinde grondwetsconform te zijn, de interpretatie van de rechten van wie in de randgemeente in het Frans wil worden bestuurd, moet stroken met de voorrangstatus van het Nederlands in die gemeente; dat derhalve de hierboven geschetste, ruime interpretatie van die rechten, gehuldigd door de verzoekende partij en de tussenkomende partijen, die dergelijke randgemeenten zijn, daar niet mee strookt; dat die interpretatie en de blijkbaar daarop gestoelde aangehaalde bestuurspraktijk immers in wezen leiden tot een stelsel van tweetaligheid, waarbij de taalvoorkeur van personen zelfs in bestanden wordt vastgelegd; dat aldus de gevraagde nietigverklaring van een omzendbrief, in zoverre deze omzendbrief, zoals te dezen, een dergelijke onrechtmatige interpretatie wil tegengaan, de verzoekende partij geen zulk geoorloofd voordeel kan opleveren; dat zulk een voordeel immers steunt op een niet met de bestuurstaalwet verenigbare interpretatie terwijl, tegen de achtergrond van een noodzakelijk restrictieve interpretatie van het recht om het bestuur het Frans in plaats van het Nederlands te laten gebruiken in het betrokken eentalig gebied, de interpretatie, zoals uitgedrukt in de omzendbrief, dat het verzoek om het Frans te gebruiken, uitdruk-

kelijk moet worden herhaald, wel degelijk verenigbaar is met de wettelijke notie ‘de wens van de belanghebbende’ in de artikelen 26 en 28 van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken”.

Conform deze uitspraken van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State moet de Vaste Commissie voor Taaltoezicht vertrekken van een correcte toepassing van de geëigende taalregeling in de rand- en taalgrensgemeenten omwille van de uitzondering op de principiële eentaligheid van het Nederlandse taalgebied, zoals gewaarborgd door artikel 4 van de Grondwet. De klacht is derhalve ontvankelijk en gegrond in de mate dat de stad Ronse Franstalige oproepingsbrieven gebruikt.”

De Franstalige afdeling treedt het standpunt van mijn federale collega bij dat hij op 14 november 2007 gaf aan volksvertegenwoordiger Jan Jambon in de Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken en waaruit ik zopas heb geciteerd.

Mijn administratie onderzoekt momenteel de antwoorden die mijn federale collega gaf in Kamer en Senaat, in relatie tot het verdeeld advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Door de evolutie in dit dossier heb ik tot op heden de gouverneurs van de provincies en de besturen van de faciliteitengemeenten nog niet aangeschreven. Ik zal dit doen nadat ik de resultaten van het onderzoek van mijn administratie heb ontvangen. Ik denk dat ik op dat ogenblik een nog meer gefundeerd standpunt zal kunnen meedelen aan die gemeenten. Op dat ogenblik zal ik ook kunnen oordelen of en welke initiatieven ik verder zal kunnen nemen specifiek in verband met deze problematiek van de taal waarin de uitnodigingskaarten zullen verzonden worden.

Wel kan ik u zeggen dat ik al in diverse dossiers, andere dan deze die betrekking hebben op de taal van deze uitnodigingskaarten, ben opgetreden tegen gemeentebesturen uit faciliteitengemeenten die de omzendbrieven die u in uw vraag citeert, niet respecteren. Ik denk hierbij aan die gevallen waarin de oproepingsbrieven voor de verkiezingen in een aantal gemeenten niet conform deze omzendbrieven werden verstuurd.

Ik kan u verzekeren dat ik in de toekomst consequent zal blijven in de beoordeling van dossiers die betrekking hebben op de al dan niet-naleving van de taalwetgeving. Wordt alleszins vervolgd.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Ik heb nog enkele opmerkingen. Federaal minister Dewael refereert in zijn antwoord aan de keuze die de inwoner voor de uitgifte van zijn identiteitskaart destijds heeft gemaakt. Verder bou-

wend daarop wordt automatisch gezegd wat de keuze zal zijn voor de volgende identiteitskaarten.

Welnu, de redenering klopt niet helemaal, want wie tijdelijk verblijft in Wallonië, zolang het niet in een gemeente is met faciliteiten voor Nederlandstaligen, en zo zijn er niet veel, kan die persoon niet anders dan een identiteitskaart in het Frans bekomen. Als iemand met een dergelijke identiteitskaart naar een Vlaamse gemeente met faciliteiten voor de Franstaligen verhuist, zoals in Ronse, krijgt hij automatisch een uitnodiging in het Frans en heeft hij nooit enige keuze gemaakt voor een Nederlandstalige of Franstalige identiteitskaart. De redenering van minister Dewael klopt eigenlijk niet. Voor sommige mensen is er nooit een keuze geweest.

Minister Marino Keulen: Alles wat met bevolking, identiteitskaarten en burgerlijke stand te maken heeft, is nog altijd federaal. Er is de federale wet van 1991 betreffende het Rijksregister.

Mijnheer Tack, bezorg ons eens die casus, dan wil ik me daar wel over informeren. Die vraag zou wel op de eerste plaats moeten gesteld worden aan de federale minister.

De heer Erik Tack: Dan moet ik de persoonsgegevens van de persoon in kwestie blootgeven, en dat kan niet in het kader van de privacy.

Minister Marino Keulen: Maak ze dan anoniem.

De heer Erik Tack: U zegt dat het een federale materie is, maar hoe dan ook moet in Vlaanderen de rondzendbrief van u gehonoreerd worden.

Minister Marino Keulen: Ik ben altijd zeer ondubbelzinnig geweest, en ik denk dat ik in mijn antwoord een duidelijke visie heb gegeven.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, ik zeg niet dat u iets niet hebt gedaan of dat u iets hebt gedaan dat u niet mocht doen. U bent zeer consequent tot op heden, en ik twijfel er niet aan dat u dat ook in de toekomst zult zijn, maar laat me toe mijn punt te maken. Ronse bijvoorbeeld heeft aan de federale overheid gevraagd om de lijsten te krijgen en dan zelf in te staan voor het verspreiden van de uitnodigingen in het Nederlands. Vanaf nu gebeurt dat consequent.

Er zijn zonder twijfel een aantal gemeenten die dat niet zullen doen, nochtans worden ze geacht uw rondzendbrief op te volgen, want ze liggen in Vlaanderen, of ze dat nu willen of niet, en ze moeten zich plooiën naar uw omzendbrief. Eigenlijk hebben ze de keuze niet, ze zijn verplicht uw rondzendbrief op te volgen. Het past niet om te zeggen dat ze die keuze hebben.

Ik vraag u om in de toekomst tegen die gemeenten op te treden, zoals u ook hebt gedaan in het kader van het verzenden van de uitnodigingen voor de verkiezingen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik ben een beetje verwonderd over uw antwoord. U zegt dat u een duidelijke visie hebt en daar niet van afstapt. Dat is één zaak. Die visie wettelijk afdwingen, is een andere zaak. Als uw federale collega zegt dat men een andere lijst kan aanvragen maar dan op eigen kosten, dan zijn we ver weg.

Bij het uitreiken van de identiteitskaarten en het oproepen van mensen om een nieuwe identiteitskaart te halen, is de vraag of het een plaatselijke dienst is of een gewestelijke dienst. Met het invoeren van de elektronische identiteitskaart is er een verandering gebeurd. Vroeger gebeurde de uitreiking op het gemeentehuis. Vanaf het ogenblik dat Binnenlandse Zaken instond voor het aanmaken van de elektronische identiteitskaart, is men dat op het federale niveau gaan beschouwen als niet louter een plaatselijke dienst. Daar zit het probleem.

Minister Marino Keulen: Dat is een federale dienst. De diensten die daarmee bezig zijn, doen eigenlijk niets anders dan overhandigen.

De heer Joris Van Hauthem: De vraag is wie de bestuurlijke handeling doet: het gemeentebestuur of niet? Dat is de vraag, want daar hangt het al dan niet toepassen van de rondzendbrief van af.

Minister Marino Keulen: De wet op het Rijksregister is niet gedefederaliseerd. Ons onderzoek is ook nog bezig. Ik ben er zeker van dat, als ik er zelf niets over meedeel, de heer Tack me daar zeker over zal onderwerpen. We zijn ermee bezig.

De heer Joris Van Hauthem: Het is absoluut niet duidelijk. De heer Tack heeft gelijk: als de rondzendbrief van toepassing is, moet u de gemeenten dwingen hem toe te passen. U kunt niet op basis van uitspraken van de federale minister de gemeenten toelaten om de keuze te maken, want dan hebben ze geen keuze, tenzij het uitreiken van een identiteitskaart en het oproepen om die aan te vragen niet meer wordt beschouwd als een dienst van een plaatselijk bestuur.

Minister Marino Keulen: Wat Ronse betreft, heb ik heel duidelijk en ondubbelzinnig laten weten dat het in het Nederlands moet gebeuren en dat wie een document in het Frans wil, dat moet vragen.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Het gaat niet alleen over Ronse, ik heb het daar ontdekt omdat het mijn thuishaven is. Het reikt veel verder, over alle faciliteitengemeenten. Ik ben bereid deze discussie te stoppen, maar hebt u er

enig idee van wanneer uw administratie klaar zal zijn met haar onderzoek?

Minister Marino Keulen: Ze heeft nog een paar weken nodig.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het taalgebruik in gemeenteraden en de uitspraken hierover van de Limburgse gouverneur

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is interessant deze aangelegenheid aan te kaarten omdat het geen alleenstaand geval is. Ik zal niet de hele zaak uit de doeken doen omdat alles al is verschenen in de pers.

U stelt dat het Congres bij de redactie van de Belgische Grondwet heeft gesteld dat alleen het Nederlands en het Frans in de respectieve taalgebieden mogen worden gebruikt in de gemeenteraden en dat dialecten niet mogen worden gebruikt.

De Franstalige gemeenteraadsleden van Voeren hebben een spelletje gespeeld en wilden het Plattdütsch gebruiken. Ze werden daarin bijgetreden door gouverneur Stevaert. In de krant stelde u dat de gouverneur in de fout is gegaan en dat u hem zou terechtwijzen. Mijnheer de minister, als straks hetzelfde gebeurt in andere gemeenteraden en u een onderzoek door de gouverneur beveelt, welk standpunt zult u innemen als die gouverneur zelf de wet naast zich neer blijkt te leggen, zoals in Limburg al is gebeurd?

Hebt u al een brief gestuurd naar de Limburgse gouverneur? Mogen we weten wat u daarin zegt en op welke manier u hem terechtwijst? Hebt u hem tot de orde geroepen? Zal er effectief controle worden uitgeoefend op de volgende gemeenteraden in Voeren in verband met het taalgebruik door de Franstalige gemeenteraadsleden?

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij deze vraag vanuit mijn bezorgdheid als lid van de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie. Er is sprake van het Plattdütsch. Bij mijn weten is die taal niet erkend als officiële taal. Ik denk niet dat het meteen vergelijkbaar is met het Fries in Friesland, dat daar wel erkend is. Het mag dus niet op officiële gelegenheden, zoals gemeenteraden, gesproken worden.

Mijnheer Vrancken, in de schriftelijke versie van uw vraag haalt u aan dat burgemeester Broers zich daartegen verzette hoewel hij zelf het lokale dialect spreekt tijdens collegevergaderingen. Die collegevergaderingen zijn bij mijn weten besloten vergaderingen. Als men daar eens dialect wil praten met elkaar, kan niemand daar iets op tegen hebben. Ik ben absoluut geen tegenstander van dialecten. Ze zijn charmant en moeten worden bewaard. Het is een grote rijkdom.

Het kan echter niet dat in een openbare vergadering, zoals een gemeenteraad, dialect wordt gesproken. Ik doe een oproep, wat ik gisteren in de Commissie van de Nederlandse Taalunie in het Nederlandse parlement ook heb gedaan, dat elke politicus, die een voorbeeldfunctie heeft, zo correct en accentloos mogelijk zou spreken. Hoewel, een zacht accentje mag wel want dat is bijzonder charmant. Mijnheer de minister, misschien kunt u advies inwinnen bij de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie die u met raad en daad kan bijstaan.

Mijnheer de minister, volgt u mijn visie?

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik ben geen lezer van Het Belang van Limburg, maar wel van schriftelijke vragen. Op 16 januari heeft de heer Peumans ter zake een schriftelijke vraag gesteld. Mijnheer de minister, ik dacht dat uw antwoord zeer duidelijk was.

De heer John Vrancken: Ik stel deze vraag op basis van mijn schriftelijke vraag over hetzelfde onderwerp.

De heer Kris Van Dijk: Inderdaad.

Ik kan achter het antwoord van de minister staan. Hij heeft geantwoord dat hij een schrijven zou richten aan de provinciegouverneur. Is dat gebeurd? In welke mate is daar gevolg aan gegeven?

Overigens betekenen dialecten een rijkdom, maar de evolutie naar een standaardtaal als bestuurstaal in Vlaanderen, is ook belangrijk. Dialecten horen thuis waar ze gepast zijn. In onze officiële organen, zoals gemeenteraden en parlementen, moeten we op onze strepen staan en het Standaardnederlands gebruiken.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik wil me niet mengen in de discussie. Ik wil enkel minister Keulen danken voor het feit dat hij in de pers de stad Veurne heeft vernoemd. *(Opmerkingen)*

Mijnheer de minister, ik kan u verzekeren dat we in de gemeenteraad Algemeen Nederlands spreken.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het Nederlands in al zijn variaties is en blijft Nederlands. Het klopt natuurlijk wel dat de bestuurstaal het Standaardnederlands is. In illo tempore, toen ik voorzitter was van de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie, werd ook zoiets als taalvariatie aanvaard. Die taalvariatie duidt net op het dialect.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik ben verrast. Misschien hebben we de neiging te overdrijven. Ik spreek vanuit een sociale reflex.

Vroeger zat er in de gemeenteraad van mijn gemeente een raadslid, een zeer braaf, volks en geliefd man, die echter niet in staat was de standaardtaal te spreken. Niemand heeft daar ooit opmerkingen over gemaakt. *(Opmerkingen)*

Mijnheer Vrancken, ik heb het nu niet over het probleem dat u aankaart. Ik spreek in het algemeen.

Ik hoor dat iedereen pleit voor het gebruik van de standaardtaal. Ik ben het daar natuurlijk mee eens, maar soms zijn er volksmensen die enige moeite hebben zich verstaanbaar te maken. We mogen die toch niet met de vinger wijzen.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer Vermeiren, ik begrijp wat u bedoelt. Hier gaat het echter om een spelerei van Retour à Liège. Die mensen willen geen Nederlands spreken en houden hun betoog dan maar in het Plattdütsch. Daarover gaat het hier.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, ik ben zelf jaren woordvoerder geweest. Het blijft me altijd intrigeren dat een dergelijke vraag zoveel emoties oproept en dat de media daar ruime aandacht aan besteedt. Toen we probeerden het Gemeentedecreet of het Provinciedecreet aan de media te slijten, was het heel wat moeilijker om enige interesse los te weken.

Mijnheer Vrancken, inzake het taalgebruik tijdens de gemeenteraden kan ik slechts herhalen wat ik reeds heb geantwoord op uw schriftelijke vraag en op een vraag van de heer Peumans. Artikel 30 van de Grondwet bepaalt dat het gebruik van de in België gesproken talen vrij is: het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken. Het is dus niet de bedoeling het taalgebruik van mensen onderling te regelen.

Het gebruik van de talen in bestuurszaken, waaronder tijdens gemeenteraadszittingen, is geregeld in het ko-

ninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende de bestuurstaalwetgeving. De bestuurstaalwetgeving bepaalt welke talen in elk van de vier taalgebieden gebruikt moeten worden: dat zijn uitsluitend het Nederlands, het Frans en het Duits. Het Plattdütsch behoort bijgevolg niet tot de talen die gebruikt mogen worden in bestuurszaken. Bij de toepassing van de bestuurstaalwetgeving mag in alle gemeenten van het Nederlandse taalgebied uitsluitend het Nederlands worden gebruikt tijdens de vergaderingen van de gemeenteraad.

Wat het gebruik van dialecten betreft, wijs ik erop dat het hier niet om een standaardtaal gaat. Van Dale kwalificeert ze als "taal van een streek of plaats (of van een sociale groep) voor zover ze verschilt van de algemene of landstaal; synoniem: tongval, streektaal".

Ik verwijs in dit verband ook nog naar het Nationaal Congres, dat de eerste Belgische Grondwet opstelde. Bij de redactie van artikel 23 – het huidige artikel 30 – van de Grondwet dat handelt over de vrijheid van taalgebruik, stelde het Nationaal Congres reeds dat enkel het Nederlands, het Frans en het Duits kunnen worden beschouwd als "de in België gesproken talen die de bescherming van de Grondwet genieten". Het is opvallend dat ook het Duits werd opgenomen, want de Oostkantons maakten toen nog deel uit van het Duitse keizerrijk.

De rechtsleer concludeert hieruit dat dan ook moet worden aangenomen dat "dialecten, zoals het Waals of het West-Vlaams, van deze bescherming zijn uitgesloten, of beter, worden vertegenwoordigd door de taal waarvan ze afstammen". En dat is in ons geval het Nederlands.

Het is dan ook duidelijk dat tijdens de vergaderingen van de gemeenteraden in Vlaanderen enkel het Nederlands mag worden gesproken. In de gemeenteraad van Voeren is het gebruik van het Plattdütsch of van een andere taal, bijvoorbeeld het Frans, bijgevolg niet toegelaten.

Mijnheer Vrancken, ik heb zelf de uitspraak van gouverneur Stevaert, waarmee hij toelating zou hebben verleend tot het gebruik van het Plattdütsch tijdens de gemeenteraad van Voeren, niet gelezen. Ik heb er ook op geen enkele andere wijze kennis van gekregen. Ik kan dan ook niet beoordelen in hoeverre zijn eventuele uitspraak correct is weergegeven. Ik ben ervan overtuigd dat gouverneur Stevaert de regelgeving correct wenst toe te passen. Ik kan u overigens verzekeren dat de samenwerking met de verschillende gouverneurs, en in het bijzonder met die van Limburg, zeer loyaal verloopt.

Ik zal de gouverneur via een brief informeren over het antwoord dat ik op uw vraag in deze commissie heb gegeven en hem vragen erop toe te zien dat de regelgeving correct wordt nageleefd, ook in de gemeenteraad van Voeren.

Collega's, wat de taal betreft, moeten we principieel maar ook pragmatisch optreden. De bestuurstaal is het Nederlands, laat dat duidelijk zijn. Als iemand in het vuur van zijn betoog of om uit zijn woorden te raken af en toe wat dialectische uitdrukkingen gebruikt, is er echter geen enkel probleem.

We mogen ook nooit vergeten dat men op het lokale niveau nog alle lagen van de samenleving tegenkomt. Dat is juist het boeiende aan die raden en raadszittingen. Daarin zetelen de doctor in de rechten, de huisarts, maar ook de huismoeder en de brouwersgast. Elkeen heeft zijn waarde. Die mensen zijn trouwens democratisch verkozen. Als ze iets zeggen tijdens de raadszitting, moeten ze dat in het Nederlands doen. Als ze af en toe een dialectische uitdrukking gebruiken, is er geen bezwaar. Wat ze zeggen, moet echter altijd begrijpelijk en verstaanbaar zijn voor de toeschouwers, voor de collega-raadsleden en voor de persoon die belast is met het opmaken van de notulen, de secretaris en zijn medewerkers.

We moeten ook steeds nagaan of de goede wil aanwezig is. In Voeren gaat het natuurlijk om een vluchtweg om het Nederlands niet te moeten gebruiken. Het is eigenlijk een vorm van verzet tegen de wetgeving en het Vlaams toezicht.

Een en ander heeft nu wel een aantal gevolgen. Ik kom uit een gemeente uit het Maasland, uit Lanaken. Daar was het traditie dat de gemeenteraad de zitting voorafgaand aan de carnavalstoet, in het dialect liet doorgaan. Dat zal nu niet meer kunnen, want we moeten zelf het goede voorbeeld geven. In Lanaken had dat niets te maken met verzet tegen de wetgeving of tegen het Vlaams toezicht, het ging gewoon om een volkse traditie. In Voeren hebben die mensen andere intenties.

De regels zijn duidelijk, het spoor is getrokken. Het was trouwens al erg duidelijk. De bestuurstaal in Voeren, dat ondeelbaar op het Vlaams grondgebied ligt en dat vandaag een Vlaamse meerderheid in de gemeenteraad heeft, is het Nederlands. Af en toe kan een dialectische uitdrukking worden gebruikt.

Mijnheer Verfaillie, het Nederlands in Veurne klinkt misschien een beetje anders dan in Voeren. De taal is echter duidelijk herkenbaar als een onderdeel van het Algemeen Nederlands. Beschouw het als een compliment dat ik uw stad heb geciteerd.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Ik maak me wel enige zorgen over de nuance die u daarnet heb aangebracht. Een dialectische uitspraak zou door de vingers worden gekeken, op voorwaarde dat iedereen in de gemeenteraad – de toehoorders, de gemeenteraadsleden, de schepenen en de secretaris – de taal begrijpt.

In Voeren zouden de Franstaligen die nuancering kunnen gebruiken om te zeggen dat het Plattdütsch door iedereen in Voeren wordt begrepen en dat ze het dus op de gemeenteraad mogen spreken.

Minister Marino Keulen: Ik denk dat ik heel duidelijk ben geweest: het is het Nederlands en niets dan het Nederlands dat mag worden gebruikt. Als iemand ergens een dialectische uitdrukking gebruikt, is er geen bezwaar. Het gebruik van het dialect kan echter niet. Als er af en toe een dialectklank te horen valt, is er geen probleem. De gemeenteraad vertegenwoordigt de hele bevolking, ook mensen die maar tot veertien of zestien jaar naar school zijn gegaan, maar die toch hun verdienste hebben in het lokale bestuur. Bovendien zijn ze verkozen.

Het is echter niet toegestaan dat iemand van het begin tot het einde in het dialect spreekt. We laten wel enige marge toe, omdat we moeten vermijden dat mensen om die reden niets meer durven zeggen.

Het is echter heel gemakkelijk om uit te maken of de spreker de wetgever een neus wil zetten, dan wel of hij spontaan het woord neemt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over initiatieven om de lokale planningsverplichtingen te verminderen

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het Vlaams regeerakkoord van 2004 was zeer duidelijk: er werd resoluut geopteerd om de planningsverplichtingen waarmee de lokale besturen geconfronteerd worden, te verminderen. U weet net zo goed als ik dat de gemeenten aan heel wat planningsverplichtingen moeten voldoen.

Mijnheer de minister, steden en gemeenten zelf zijn al lang vragende partij voor een vermindering van die planlasten. Afgaande op de inhoud van uw beleidsbrieven, waarin al een schrappingsdecreet in het vooruitzicht werd gesteld, bent ook u zich bewust van die wens van de gemeenten.

Schrappen van planningsverplichtingen is evenwel geen eenvoudige aangelegenheid. Immers, elke planningsverplichting heeft zijn voor- en tegenstanders. Het is dus allesbehalve gemakkelijk om daar ernstig werk van te maken.

In het regeerakkoord werden twee zaken aangekondigd: een schrappingsdecreet en een samenvattings- of vereenvoudigingsdecreet. Mijnheer de minister, maakt de regering nog werk van een initiatief tot schrapping van bepaalde planningsverplichtingen? Zo ja, wat is de stand van zaken? Zal er deze legislatuur nog een schrappingsdecreet ter behandeling aan het Vlaams Parlement worden voorgelegd? Hebt u over de mogelijke schrapping van bepaalde plannen reeds overleg gepleegd met uw collega's in de Vlaamse Regering? Zo ja, heeft dit al resultaat opgeleverd in die zin dat er een consensus is gegroeid tot schrapping van bepaalde plannen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit thema ligt me na aan het hart. Ik heb een verleden in de 'communale' sector. Ik wil hier niet in het kamp van de anticommunalisten worden geplaatst. Ik ben een groot verdediger van het gemeentelijk niveau. Ik zeg dat omdat ik een en ander toch wil nuanceren.

Als hoofdindieners van een aantal decreten inzake jeugd, cultuur en sport hebben we een aantal planverplichtingen gereduceerd. De heer Van Dijck heeft een aantal van die zaken mee ondertekend. Ik ben blij dat we dat gedaan hebben. Ik ben er zelfs van overtuigd, mijnheer Verfaillie, dat we in de toekomst nog verder kunnen gaan, maar niet zo ver dat al die planverplichtingen ook kunnen worden afgeschaft.

We komen uit een periode waarin er weinig of geen verplichtingen waren. We zouden naar die periode kunnen verwijzen met het woord willekeur, maar dat zou oneerbiedig klinken voor onze voorgangers. We willen niet terug naar die periode. Als we planverplichtingen willen afbouwen, dan is het doel een beter bestuur.

Ik ben een voorvechter van sectoren die op het gemeentelijke niveau niet altijd de meeste aandacht kregen. Ik heb bij de VVSG gewerkt in de periode dat het lokale jeugdwerkbeleid zijn intrede deed. Later kwamen daar ook sport en cultuur bij. Deze drie beleidsthema's hebben intussen op het lokale niveau heel wat aan belang gewonnen. Daarmee wil ik benadrukken dat plannen ook vaak tot politieke en maatschappelijke aandacht leiden.

We moeten niet zwart-wit denken en al evenmin alles jubelen en nuanceren. Ik ben voorstander van eenvormigheid. Wat overbodig is, moet worden afgeschaft. Ik vind het echter niet fijn wat er gebeurt op het vlak van het lokaal sociaal beleid, mijnheer Verfaillie. Daar worden de planverplichtingen voor het lokaal sociaal beleid telkens teruggedraaid. Zijn we dan goed bezig?

Ik dacht dat er binnen de meerderheid een akkoord bestond om te streven naar een aantal basisbeginselen voor

de stroomlijning van de beleidsplannen. We kunnen dat proces van discussie beter voortzetten zodat het uitmondt in iets waar al dan niet een consensus over bestaat. Een aantal van die beleidsplannen bleek een grote stap vooruit voor het lokale niveau. Daar doen we niets aan af.

Toen ik bij de VVSG werkte, werd er uitdrukkelijk gepleit voor beleidsplannen voor de zachte sector, precies om die inhaalbeweging te kunnen doen. Mijnheer Verfaillie, u bent een burgemeester en dat is opvallend, omdat de mening van de schepenen en van de burgemeester over die planlasten nogal eens uiteen kan lopen, zelfs als zij tot dezelfde ploeg behoren. Wie bevoegd is voor een veeleer 'zwakke' beleidssector, heeft er alle belang bij om via Vlaamse regelgeving die sector onder de aandacht te brengen. Vaak hindert dat de vrijheid en de blijheid.

Als er middelen worden ingezet van het Vlaamse niveau, dan mag het Vlaamse niveau doelstellingen bepalen en afdwingen. Ik wil me verzetten tegen overbodige bepalingen, maar ik wil me ten gronde ook verzetten tegen het afbouwen van het principe dat met het middenveld moet worden gepraat voor er een aantal belangrijke beleidsstappen wordt gezet. Beleidsplannen zijn vaak processen in de positieve zin van het woord. Het zijn bewegingen die we maken om met een lokale samenleving in dialoog te gaan. Het beleid dat tot stand komt na samenspraak is hoe dan ook een beter beleid. Ik heb echter de indruk dat het debat vandaag heel eenzijdig wordt gevoerd.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: De twee voorgaande sprekers pleitten voor de afschaffing van verschillende overbodige elementen, en dat zijn er heel wat. Op dat vlak is er dus samenspraak.

Ik hoor echter ook tegenspraak. Mijnheer Verfaillie, u kunt de minister noch het parlement kwalijk nemen dat ze geen initiatieven zouden hebben genomen. Ik heb de indruk dat men de vooruitgang stokken in de wielen steekt in plaats van vooruit te willen gaan. De vraag is wat nu precies de stand van zaken is.

Ik heb er helemaal geen probleem mee dat de heer Caron een andere totaalvisie heeft dan wijzelf. Mijnheer Caron, u wordt misschien geconfronteerd met steden waar men de gemeentelijke autonomie niet op dezelfde manier koestert als wij en waar men misschien niet over de nodige capaciteit beschikt om goede beleidsplannen op te stellen.

U hebt het over de VVSG. Ik ben het echter niet altijd eens met beslissingen die door wie dan ook boven mijn

hoofd worden genomen. De VVSG en het parlement moeten op dat vlak samenwerken.

Dit is een discussie die al jarenlang bezig is. De beleidsplannen die eigenlijk een hulp zouden moeten zijn, zijn dat vaak niet meer. Er worden zoveel administratieve taken opgelegd die handenvol geld kosten dat we dringend initiatieven moeten nemen. Nu ik heb vernomen dat er voor de heer Verfaillie geen enkel probleem meer is, stel ik voor dat we vooruit gaan. Er moet nu echt werk van worden gemaakt. Het komt me de strot uit dat we daar nu al vijf jaar over aan het praten zijn.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik vind het een boeiende discussie tussen de meerderheid enerzijds, en tussen de wetgevende kant van de meerderheid en de uitvoerende kant van de meerderheid anderzijds. Er bestaat een algemene consensus dat wat overbodig is, moet worden afgeschaft. Daarnaast moeten de administratieve verplichtingen tot een minimum worden herleid. Dat is het uitgangspunt.

Ik sluit me echter aan bij de heer Caron dat de planning en het planningsproces behouden moeten blijven. Daarbij moeten de administratieve verplichtingen wel tot een minimum worden herleid. De overbodige zaken moeten worden bekeken. Eerst moeten we nagaan waar die verplichtingen worden opgelegd. Ik stel vast dat een aantal van die planningsverplichtingen en ook zelfs de uitwerking ervan, opgenomen zijn in decreten.

Ik richt me dan ook tot de heer Verfaillie, lid van de meerderheid, met mijn vraag wat hij nu precies afgeschaft wil zien. Als die verplichting deel uitmaakt van een decreet, dan kunt u een voorstel indienen. Als het gaat over een uitvoerend element, dat de verantwoordelijkheid is van de minister of van de regering, dan is uw vraag terecht. In dat geval zou u als lid van de meerderheid beter een minder algemene vraag stellen. Ik vind uw vraag nogal algemeen en – vergeef me het woord – populistisch, al is ze niet aan het grote publiek gericht.

Ik pleit voor minder administratieve lasten en planverplichtingen. We hebben een planning en visie nodig op iets langere termijn.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Ik pleit er eveneens voor om de planning voor jeugd, sport en andere disciplines te behouden. Binnen dat planningsproces worden de maatschappelijke geledingen aangesproken waardoor de maatschappelijke betrokkenheid vergroot. Dat biedt een gigantisch houvast voor de bestuurbaarheid in kleinere gemeenten. Dat houvast is nodig om met een meerjarenbeleidsplan de autonomie van de kleine gemeenten en de inspraak van de burgers in die gemeenten te beklemtonen.

Iedereen die van ver of van nabij met die sectoren te maken heeft, kan bevraagd worden in dat planningsproces. Daarmee dragen we de democratie in de brede zin van het woord een warm hart toe.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: De heer Tavernier heeft gelijk dat de vraag heel algemeen is gesteld. Ze blijft echter aan de orde. We zijn daar al vijf jaar mee bezig.

Bij het begin van deze legislatuur was er in de beleidsnota van de minister sprake van een schrapping van de planlast. Maar als voogdijminister voor de gemeenten is hij daar niet alleen verantwoordelijk voor. De grootste planlast komt van andere departementen. De planlasten zijn in decreten ingebakken, en niet in uitvoeringsbesluiten.

In mijn relatief kleine gemeente – en op dat vlak moet ik de heer De Cock tegenspreken – wachten wij nu al meer dan een jaar op een beleidsplan. Onze vraag was wat de coalitie precies wil doen, wat dus de grote lijnen zijn. Toen we in januari de eed aflegden, werd ons gezegd dat we dat in maart wel zouden vernemen. We weten dus nog altijd niet wat er in de loop van de legislatuur zal gebeuren inzake ruimtelijke ordening, openbare werken enzovoort.

Toen wij die vraag voorlegden, antwoordde de schepen van Cultuur dat hij gebonden was aan bepaalde decreten die bepalen dat er beleidsplannen nodig zijn voor jeugdwerk, cultuur, sport enzovoort. In mijn gemeente is het jeugdwerkbeleidsplan zelfs teruggestuurd. Het was een kanjer, opgesteld door een intercommunale. De administratie wou dat er kleine paragraafjes en zinnestukjes veranderd werden, anders zou het jeugdwerk geen subsidies krijgen. Dat bedoel ik nu met planlast, vooral in kleine gemeenten waar ambtenaren al die beleidsplannen moeten opstellen. Ze doen dat in samspraak met een intercommunale die daar een format voor heeft. Er staan heel goede dingen in, maar ook veel bladvuulsel om toch maar tegemoet te komen aan de administratie.

Je kunt de minister van Binnenlandse Aangelegenheden niet verantwoordelijk stellen voor de planlast. De hele Vlaamse Regering is daarvoor verantwoordelijk. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

De hele Vlaamse Regering is verantwoordelijk. Ik stel vast dat een jaar voor het einde van deze legislatuur, er nog bijzonder weinig gebeurd is.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, deze vraag verbaast me in feite.

U weet dat ik in samenspraak met minister-president Peeters en minister voor Bestuurszaken Geert Bourgeois – die ook verantwoordelijk is voor administratieve vereenvoudiging – het initiatief genomen heb tot het voorbereiden van een voorontwerp van decreet. Dat beoogt de algemene regels vast te stellen waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest aan lokale besturen planverplichtingen kunnen worden opgelegd en specifieke subsidies kunnen worden toegekend.

Met dit voorontwerp van Planlastendecreet kan een concrete stap worden gezet tot een verlichting – en dat is ook de ambitie – van de planlast voor gemeenten, OCMW's en provincies. Dit past in de uitvoering van het Vlaams regeerakkoord en in het algemeen beleid van de Vlaamse Regering inzake administratieve vereenvoudiging en vermindering van de planlasten. Dit voorontwerp poogt ook uitvoering te geven aan de regeringsbeslissing van 20 juli 2006 inzake de reductie van de administratieve lasten en planlasten.

Het voorontwerp van decreet heeft een tweevoudig doel. Enerzijds beoogt het een afstemming en graduele vermindering van de planverplichtingen, al dan niet gekoppeld aan specifieke subsidies, voor de lokale besturen. Anderzijds schept het een kaderregeling voor het geheel van subsidies die de Vlaamse overheid onder voorwaarden toekent aan de lokale besturen.

Het voorliggende voorontwerp van decreet tracht zo veel mogelijk tegemoet te komen aan de vereenvoudigingsvoorstellen die zijn geformuleerd in het onderzoeksrapport van zowel het Instituut voor de Overheid als van de Vlaamse Dienst voor Wetsmatiging. Het Instituut voor de Overheid is verbonden aan de K.U.Leuven en wordt geleid door professor Geert Bouckaert. De Vlaamse Dienst voor Wetsmatiging behoort tot de Vlaamse administratie.

U weet ook dat ik met de parlementairen van de meerderheid, waaronder uzelf, hierover overleg gepleegd heb meer bepaald op 11 oktober van vorig jaar. De besprekingen hierover werden voortgezet op 13 november. Ik ben alleszins bereid mijn medewerking te verlenen aan een spoedige realisatie van dit decreet. Ik veronderstel dat u er ook voorstander van bent. Deze legislatuur heeft nog vijftien maanden te gaan, dit moet ruim volstaan om deze ambitieuze doelstelling – in het belang van de lokale besturen die mij en u na aan het hart liggen – te realiseren. We moeten het kind niet met het badwater weggooien.

We hebben Geert Bouckaert een onderzoek laten doen. Er werd vastgesteld dat er niets gebeurt met alle plannen uit de steden en gemeenten die in Brussel terechtkomen. Het is te vaak een vormvereiste omdat het indienen van het plan inderdaad recht geeft op een subsidie.

Planning is ook een begin van professionalisme. We moeten de plannen beperken. Ieder jaar worden er jaarplannen

geagendeerd op de gemeenteraad. Dat heeft geen enkele zin. Sommige zaken zijn twee maanden later wel gerealiseerd, omdat bijvoorbeeld een bouwvergunning voor een jeugdhuis op zich liet wachten. Het is een heel kunstmatig debat in de gemeenteraad.

Verder stel ik ook vast dat plannen als oneigenlijk gezagsargument worden gebruikt. Ik heb al meegeemaakt dat een schepen zei dat ik hem niet meer kon ondervragen omdat ik het jeugdbeleidsplan mee had goedgekeurd. Dat is een oneigenlijk gebruik, want het is nergens bepaald.

Bepaalde schepenen gebruiken het ook oneigenlijk tegenover hun burgemeesters. Ze zeggen bijvoorbeeld dat ze van Brussel pas geld krijgen als ook hun burgemeester geld geeft. Dat staat ook nergens in.

We stellen ook vast dat men met blauwdrukken werkt. Dat gebeurt misschien iets minder in de sector van de vrije tijd, maar voor alle gespecialiseerde materies zoals milieu en mobiliteit, worden er ingenieursbureaus ingeschakeld. Het feit dat zo'n bureau het plan aflevert, is dan eigenlijk al een kwaliteitslabel op zich.

In mijn gemeente Lanaken is het mobiliteitsplan ook gemaakt door een consultantsbureau. Op twaalf plaatsen in het bewuste plan stond nog de stad Bilzen vermeld. De twee gemeenten zijn min of meer vergelijkbaar, zeker wat algemene gegevens betreft. Maar je telt wel 4 miljoen oude Belgische frank neer voor zo'n plan. Ik denk dat dit, jammer genoeg, een alledaagse realiteit is.

Een aantal dingen moeten worden geglobaliseerd. Wat ook niet kan, is dat je altijd opnieuw die algemene gegevens moet aanleveren. De eerste 20 bladzijden gaan altijd over hetzelfde.

Op het punt van inspraak, democratie en samenspraak moet ik de heer De Cock toch wat tegenspreken. Het is altijd dezelfde kleine club van mensen die plannen opmaakt, zeker in de sector van de vrije tijd. Ze zouden niet liever hebben dan dat er meer mensen hun stem zouden laten horen, maar ze zijn moeilijk te bereiken. In de praktijk is het democratische draagvlak erg klein. Ik ben zelf heel lang schepen geweest, en ik zie zelf een democratisch deficit. Het is vaak het hoofd van de dienst cultuur of het hoofd van de dienst jeugd die een ontwerpplan maakt. Er wordt nog wel iets toegevoegd of iets uitgehaald, maar het is een kleine groep mensen die het plan maakt.

Er moeten zeker minder plannen worden gemaakt. De algemene gegevens moeten eruit. Je moet ze niet meer jaarlijks maken of bespreken. Een evaluatie twee keer per legislatuur zou niet slecht zijn. Bovendien heeft ieder departement zijn eigen plan op zijn eigen tijdstip.

Zo ben je soms permanent met plannen bezig. Je zou ook een tijdspanne moeten afspreken zodat het overzichtelijk blijft. Er zijn maar een aantal mensen die op de duur nog kunnen volgen en op de gemeenteraad over die thema's kunnen tussenkomen. En als je dan vaststelt dat het voor consultantsbureaus een verzekerde omzet is, dan moeten we zorgen dat we het kind niet met het badwater weggoien.

Ik wil naar elke fractie de oproep doen om bijdragen te leveren. Ik ben trekker en sturende overheid, maar iedereen zal het voor zijn departement moeten doen. Ik ben niet de minister die kalief boven kalief is. Het is een gedeelde en gezamenlijke verantwoordelijkheid.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik heb me de voorbije weken nogal kwaad gemaakt. We hebben een studie bureau aangesteld om ons mobiliteitsplan te herzien. We zijn ook bezig met een aantal ruimtelijke uitvoeringsplannen. De studie bureaus kosten handenvol geld. Ze geven je een voorlopige versie van het mobiliteitsplan of van het ruimtelijk uitvoeringsplan en dan blijkt dat ze zelfs niet de moeite gedaan hebben om de naam van een andere stad te wissen, dat ze zelfs niet de moeite gedaan hebben om te zien dat het mobiliteitsprobleem in Veurne toch wel anders is dan het mobiliteitsprobleem in een andere gemeente in West-Vlaanderen. Het is geen goede manier van werken.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Ik ben, samen met enkele jonge collega's, lid van een werkgroep die wil bekijken welke initiatieven er mogelijk zijn. Een aantal collega's vroegen ons om te temperen, onder hen de heer Verfaillie. Ze wilden nagaan hoe de lokale mandatarissen tegenover een dergelijk initiatief stonden.

Ik ben blij te horen dat diezelfde parlementsleden nu om een versnelling vragen. Ik noteer dat.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Ik dank de minister voor zijn antwoord dat heel uitgebreid en accuraat was. Ik heb dezelfde mening over de consultantsbureaus.

Ik moet u zeggen dat wij een stuurgroep van 28 mensen hadden voor de opmaak van het cultuurbibliotheekbeleidsplan. Wij hadden eerst alle deelgemeenten en wijken bevroegd in een sterkte-zwakteanalyse. Mensen intervenieerden soms achteraf wanneer de zwakteanalyse te duidelijk was. We hebben dat objectief gedaan om te zien wat de pijnpunten waren en hoe we die in de toekomst konden bijsturen.

Ik denk dat als je het echt doet zoals het in het decreet staat, dat je dan veel bereikt. Maar het is natuurlijk zo

dat als het algemeen als een stukje papier wordt beschouwd dat moet geproduceerd worden omwille van de subsidies, dan is het planlast. Maar voor ons is het een houvast. Het meerjarenplan is de motor voor al wat we doen en zullen doen. Ik kan me inbeelden dat het soms anders gebeurt, en dat is jammer.

Minister Marino Keulen: Je kunt dat natuurlijk altijd doen. De vraag is of je het zo gedetailleerd moet opleggen en verplichten. Ik denk dat alle gemeentebesturen vandaag willen dat hun bevolking zich uitsprekt en dat elk gemeentebestuur hoorzittingen organiseert. Als burgemeester of schepen kun je met die informatie ook aan de slag gaan. Je hebt een draagvlak. Maar moet je het zo nauwgezet gaan bepalen, tot achter de komma, en dat ieder jaar opnieuw?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik dring absoluut aan op een meerderheidsoverleg. Ik zal daar niet bij zijn. We moeten absoluut kijken naar de geest en de bedoeling van planning en meerjarenplanning. Bepaalde planlasten en administratieve elementen moeten we proberen te verminderen. Het zit soms in uitvoeringsbesluiten, soms in het administratieve aspect en soms ook bij gemeenten die het gemakshalve afgeven aan studie bureaus waardoor ze blauwdrukken krijgen.

Een belangrijk element zit ook in de periodiciteit. Als alles te snel op elkaar volgt, gaat het vaak om een herhaling van het vorige. Sommige dingen die decretaal jaarlijks moeten gebeuren, zouden beter om de twee of drie jaar gebeuren. Zo kan er al veel werk gereduceerd worden.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Ik heb nog een korte zin, en ik denk dat iedereen me zal begrijpen: planbeleid mag nooit een alibi zijn om een subsidiebeleid te verantwoorden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de berekeningswijze van de wedde van lokale mandatarissen

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik stel deze vraag in navolging van een vraag van de heer

Peumans omdat sinds het nieuwe Gemeentedecreet de weddeberekening van de lokale mandatarissen niet langer gekoppeld is aan de verloning van de gemeentesecretarissen, maar wel aan de vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement. Met die wijziging werd de wedde van de ene politieke mandataris een afgeleide van de vergoeding van een andere politieke mandataris, wat een logische werkwijze is.

Het blijkt echter dat deze koppeling er de oorzaak van is dat de lokale besturen met veelvuldige wijzigingen geconfronteerd worden, met alle administratieve besloomingen van dien. Naar aanleiding van een vraag van de heer Peumans, erkende u de omslachtigheid van deze terugkerende weddeaanpassingen en stelde u een wijziging van het Gemeentedecreet in het vooruitzicht. Ik werd hierover al verschillende malen aangesproken door mijn eigen personeelsdienst.

Mijnheer de minister, hoe ver staan de werkzaamheden over deze aanpassing? Welke werkwijze heeft de Vlaamse overheid vooropgesteld om de lokale besturen tijdig in te lichten over de wijzigingen aan de vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement? Dat is een heel belangrijk gegeven, want nadien moeten er aanpassingen gebeuren.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verfaillie, geachte leden, de huidige regelgeving inzake de berekening van de wedde van de lokale uitvoerende mandatarissen is inderdaad complex en weinig gebruiksvriendelijk.

Het Gemeentedecreet bepaalt in artikel 70, paragraaf 1, dat de burgemeester en de schepenen, met uitzondering van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn, ten laste van de gemeente een wedde genieten, inclusief vakantiegeld en eindejaarspremie. De Vlaamse Regering stelt die wedde vast, rekening houdend met het inwonersaantal van de gemeente. De wedde van de burgemeester wordt uitgedrukt als een percentage van de vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement. De vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement bestaat volgens het besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2007 houdende het statuut van de lokale en provinciale mandataris, uit volgende elementen: de basisvergoeding, een forfaitaire onkostenvergoeding, het vakantiegeld en de eindejaarspremie die de Vlaamse parlementsleden ontvangen. Als één element van de vergoeding wijzigt, wijzigt ook de basis voor de vaststelling van de wedde van de lokale mandatarissen. Deze regeling heeft tot gevolg dat bij elke aanpassing van de wedde van de leden van het Vlaams Parlement – dit is zo bij een indexsprong, de uitbetaling van het vakantiegeld, de eindejaarstoelage of de eventuele wijziging in de basiswedde van de leden van het Vlaams Parlement – de wedde van de lokale uitvoerende mandatarissen

eveneens wijzigt. Ik erken dat dit een weinig gebruiksvriendelijke manier van werken is.

In het kader van de voorbereidingen van het OCMW-decreet werd reeds beslist een aantal leemtes en onvolkomenheden in het Gemeentedecreet aan te pakken en te bundelen in één decreet. De voorgenomen wijziging van artikel 70, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet zal tot dat pakket behoren. Momenteel worden deze wijzigingen aan het Gemeentedecreet voorbereid, en het ligt in mijn bedoeling om het ontwerp van decreet zo snel mogelijk naar het parlement te sturen.

Zolang artikel 70, paragraaf 1, van het Gemeentedecreet niet gewijzigd is, zal het Agentschap voor Binnenlands Bestuur de wijzigingen aan de wedde van de lokale uitvoerende mandatarissen steeds tijdig op zijn website publiceren en de wijzigingen ook aankondigen via zijn elektronische nieuwsbrief Binnenl@nd. De informatie wordt daardoor steeds op korte termijn beschikbaar gesteld. Bij eventuele verdere vragen kunnen de lokale besturen ook altijd nog rechtstreeks contact opnemen met het Agentschap voor Binnenlands Bestuur.

Zoals u uit mijn antwoord kunt afleiden, zullen we proberen de weddeberekening te vereenvoudigen.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. We kijken uit naar de trein decreten die op komst is.

Minister Marino Keulen: Het zal een percentage van de basiswedde worden, en alle andere componenten willen we eruit laten. Daardoor hebben we een zekerder regime voor de lokale besturen. Door het feit dat vier of vijf elementen de wedde van de lokale mandataris uitmaken, zijn we bij een kleine indexsprong, een aanpassing van het vakantiegeld enzovoort, alweer vertrokken. Als we een percentage van de basiswedde nemen, doen we de lokale mandatarissen financieel ook recht aan. Dit leidt tegelijkertijd tot een administratieve vereenvoudiging. Het past ook in de geest van de vorige vraag.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de concrete uitvoering van het globaal pact tussen de Vlaamse Regering, de provincies en de gemeenten

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik wil in het midden laten of het een globaal pact is of een lokaal pact. U was zelf bevoorrechte getuige, donderdag twee weken geleden op het congres van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) over de uitwerking van het lokaal pact. Dat behaalde een overweldigende meerderheid bij de eindstemming, mede door uw inbreng. U hebt op een overtuigende en voortreffelijke manier de belangen van zowel de Vlaamse Regering als de gemeenten verdeeld. Het siert u dat u op het congres aanwezig was en actief hebt deelgenomen aan de debatten.

De VVSG heeft nu groen licht gegeven aan dit lokaal pact. Dat betekent dat de diverse gemeenteraden een beslissing moeten nemen als ze instappen in de regeling. Het is de bedoeling dat de Vlaamse Regering in samenwerking met de VVSG een voorstel van gemeenteraadsbeslissing aanbiedt aan de lokale besturen om dat ter stemming voor te leggen.

Mijnheer de minister, wat is de concrete timing hieromtrent? Wanneer mogen wij dat verwachten? Een aantal lokale besturen die wat minder betrokken zijn geweest bij de uitwerking, zitten nog altijd met een aantal specifieke vragen. Daarom stel ik deze vraag naar de verdere concrete uitwerking van dit lokaal pact. Welke initiatieven zal de regering nemen om ervoor te zorgen dat alle Vlaamse gemeenten zich in dit pact inschrijven? Heeft de regering indicaties dat bepaalde gemeenten niet zullen instappen? Het kan een voorbarige vraag lijken, maar misschien beschikt u over signalen van lokale besturen die weigerachtig staan tegenover het pact. Mijn aanvoelen is dat dit in zeer beperkte het geval zal zijn, gezien de overweldigende meerderheid op het VVSG-congres.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraag. De minister-president heeft laten weten dat een van de voorwaarden om in te stappen, is om de forfaitaire huisvuilbelasting af te schaffen. Ik zie nog altijd het verband niet tussen deze twee zaken en ik vind dat iets voor de gemeentelijke autonomie. Laat het ook duidelijk zijn dat ik geen voorstander ben van een forfaitaire huisvuilbelasting.

Sommige gemeenten hebben daar al op geanticipeerd door het een milieubelasting te noemen en zo de forfaitaire belasting te laten bestaan. De minister-president heeft gezegd dat het niet volstaat om even de naam van de belasting te wijzigen van huisvuilbelasting naar milieubelasting. Mijnheer de minister, wat is daar van aan? Hoe zal men evalueren of het een milieu- of een huisvuilbelasting is? Wat denkt u over de uitspraken van de minister-president? Hoe zal men in de praktijk nagaan over welke belasting het gaat? Hoe past men dat in de voorwaarden die de Vlaamse Regering oplegt om tot een lokaal fiscaal plan te komen?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verfaillie, de Vlaamse Regering zal haar engagementen omzetten in regelgeving. Daar is al aan gewerkt: met het voorontwerp van programmadecreet dat momenteel voorligt, zijn de nodige wijzigingen aangebracht in het Wetboek van de inkomstenbelastingen om de voorgenomen vrijstelling van onroerende voorheffing voor nieuw materieel en outillage toe te kennen, evenals de vermindering voor lage- en zeerlage-energiewoningen. Het programmadecreet belast de Vlaamse Regering met het bepalen van de uitvoeringsregels voor het toekennen van de compensatie aan de gemeenten en provincies die inkomsten zullen verliezen ingevolge gederfde opcentiemen.

Hetzelfde programmadecreet machtigt de Vlaamse Regering leningen aangegaan vóór 31 december 2007 door de gemeenten en desgevallend hun OCMW's op te nemen in haar directe schuld, met het oog op de onmiddellijke vervroegde terugbetaling van deze leningen. Per gemeente kan een schuld ten belope van 100 euro per inwoner worden overgenomen, samen met een gebeurlijke wederbeleggingsvergoeding. Dat laatste is heel belangrijk en staat los van de 100 euro per inwoner en van de 612 miljoen euro. Toen we dat op het VVSG-congres zeiden, ging er een grote opluchting door de zaal. Het gaat immers over heel wat geld per gemeente.

In overleg met de VVSG en met minister Van Mechelen en het departement van Financiën en Begroting worden de verdere modaliteiten uitgewerkt. Er wordt binnenkort een schrijven aan de gemeenten gericht waarin deze modaliteiten worden uiteengezet, onder meer welke leningen in aanmerking komen en hoe de selectie van over te nemen leningen het best gebeurt. Als bijlage van dit rondschrijven zal ook een model van principebeslissing toegevoegd worden waarbij de gemeenteraad beslist in te stappen in het pact. Die beslissing houdt dus enerzijds in dat wordt ingestemd met de overname van leningen onder de door de Vlaamse Regering bepaalde voorwaarden. Anderzijds bevat die beslissing ook het engagement van de gemeente om de afgesproken beleidsbeslissingen inzake de gemeentelijke fiscaliteit te nemen.

Zoals gezegd beslissen de gemeenteraden zelf of ze al of niet instappen in het pact. Ze zijn daarin autonoom. Ik verwacht nochtans dat de meeste gemeenten wel zullen instappen, rekening houdend met de toch wel aantrekkelijke aanbieding van de Vlaamse Regering inzake de schuldovername. Er waren maar vier tegenstemmen en vier onthoudingen. Die vier waren geen afzonderlijke gemeenten. Die vier tegenstemmers zaten vooraan, heel keurig gekleed, en keken heel erg boos, terwijl iedereen opgewekt was en dat positief inschatte.

Het is me nog altijd onduidelijk wie of wat zij vertegenwoordigen. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

De gemeenten beslissen autonoom. Ik verwacht nochtans dat de meeste gemeenten wel zullen instappen, rekening houdend met de toch wel aantrekkelijke aanbieding van de Vlaamse Regering inzake de schuldovername.

Daarnaast is er bovendien nog de verhoging van de compensatie voor de afschaffing van de Eliataks. Uit de algemene vergadering van de VVSG over dit pact bleek dat dit zeer naar waarde werd geschat.

De Vlaamse Regering zal in ieder geval zorgen voor een goede communicatie en begeleiding van de schuldovername. Er is in de eerste plaats de brief waarin de modaliteiten uitgebreid worden toegelicht. De Vlaamse Regering heeft ook een opdrachtnemer aangeduid die haar zal bijstaan bij de controle van de selectie van de leningen. Desgewenst zullen ook de gemeenten zelf een beroep kunnen doen op deze opdrachtnemer voor de analyse van hun schuldportefeuille en de waardebeoordeling ervan. Hieromtrent worden binnen zeer korte termijn infosessies georganiseerd in elke provinciehoofdstad, zodat zo vlug mogelijk van start kan worden gegaan met de afwikkeling van de operatie.

Plaats en data worden meegedeeld aan de gemeenten. Dat gebeurt individueel en via de e-krant van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur. Het departement Financiën en Begroting staat ter beschikking voor de begeleiding van de schuldovername. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur houdt zich ter beschikking voor eventuele vragen over de te nemen fiscale maatregelen. Uiteraard zal van nabij worden opgevolgd welke gemeenten zich inschrijven in het pact. Desgevallend zullen niet-inschrijvers nog eens worden aangesproken.

Mijnheer Van Hauthem, het is de bedoeling dat men overstapt van een forfaitaire huisvuiltaks naar een niet-forfaitaire huisvuiltaks. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

Het principe van 'de vervuiler betaalt' staat ook in het regeerakkoord. Er is een gemeenschappelijke sokkel. Daarboven is er het principe 'de vervuiler betaalt'. Dat is volgens mij ook het meest rechtvaardige. Anders betalen sommigen helemaal geen huisvuilbelasting. De vraag is wat die dan doen?

Het is wel de bedoeling om te komen tot het principe 'de vervuiler betaalt' en het vervangen van een forfaitaire huisvuiltaks door een niet-forfaitaire taks.

De voorbije jaren zijn er al belangrijke inspanningen gedaan in het kader van de financiering van de gemeenten. Voor het Gemeentefonds, en sinds 2007 trouwens

ook voor het Provinciefonds, is een vaste groeivoet vastgesteld van 3,5 procent. In 2008 zit er in het Gemeentefonds 1.828.328.000 euro. Dat is een kolossaal bedrag. Daarnaast is er nog het Stedenfonds met 83.354.000 euro en de Eliacompensatie. Ondertussen zit er in het Provinciefonds 119.226.000 euro.

De globale financiering van de gemeenten zal opnieuw worden bekeken naar aanleiding van de evaluatie van de verdelingscriteria van het Gemeentefonds. Ik heb mij voorgenomen om daarmee van start te gaan in 2008.

Wat de resultaatgebonden bedrijfsbelastingen betreft, herinner ik eraan dat de vennootschapsbelasting op de onderhandelingstafel van het Octopusoverleg ligt. Indien sommige onderdelen hiervan naar de gewesten worden overgedragen, openen zich hier wellicht ook interessante perspectieven.

Wat de vragen met betrekking tot de overdracht van de provinciewegen betreft en de bijkomende inspanningen inzake rioleringen, is in een afzonderlijk overleg voorzien tussen de minister van Milieu, mevrouw Crevits, en de VVSG.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Zoals ik al heb gezegd, bestond er grote eensgezindheid op het congres van de VVSG. Ik ben ervan overtuigd dat praktisch alle gemeentebesturen de uitgestoken hand zullen aannemen.

U hebt positief geantwoord op mijn vragen. Er moet op korte termijn duidelijkheid worden verschaft aan de lokale besturen. Ze moeten werk kunnen maken van de gemeenteraadsbeslissingen. Een aantal lokale besturen is al bezig, of start binnenkort, met de opmaak van een begrotingswijziging. Eventuele anomalieën moeten kunnen worden aangepakt.

Minister Marino Keulen: De uitnodiging voor de uiteenzetting over de schuldovername is onderweg via de e-krant. Er wordt dus heel kort op de bal gespeeld.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, begrijp me niet verkeerd: ik ben geen pleitbezorger van een forfaitaire belasting. We moeten wel goed begrijpen wat u bedoelt. Er zijn heel wat gemeenten die een forfaitaire huisvuilbelasting heffen. Die komt nog eens bovenop de belasting op de huisvuilzakken, die gebaseerd is op het principe 'de vervuiler betaalt'.

U zegt dat de forfaitaire huisvuilbelasting moet worden afgeschaft. Gaat het dan alleen om de gemeenten die enkel een forfaitaire huisvuilbelasting heffen? Of zegt

u dat er geen probleem is voor de gemeenten die een combinatie van de twee hanteren?

Minister Marino Keulen: Soms is er een gemeenschappelijke sokkel. (*Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem*)

Nee. Laten we het zo stellen: de forfaitaire huisvuilbelasting moet weg, en er moet een niet-forfaitaire belasting in de plaats komen. Dat wil zeggen dat de vervuiler betaalt. Zo is er het diftarsysteem. Bij het principe 'de vervuiler betaalt' is er een klein deel gemeenschappelijk.

De heer Joris Van Hauthem: Dat valt onder de algemene dienstverlening. Daarbovenop komt hetzij het diftarsysteem, hetzij de prijs van de huisvuilzakken. Maar wordt ook het gemengd systeem 'gevisieerd'? Moet dat ook weg?

Minister Marino Keulen: Het uitgangspunt moet zijn dat de forfaitaire huisvuiltaks wordt vervangen door een niet-forfaitaire huisvuiltaks.

De heer Joris Van Hauthem: Mijn vraag gaat over de combinatie van de twee.

Minister Marino Keulen: Het moet duidelijk zijn dat wordt betaald in functie van het geproduceerde afval. De bedoeling is een rem te zetten op de aangroei van het huisvuil.

De heer Joris Van Hauthem: Daarover zijn we het eens. Blijkbaar is daar nog geen duidelijkheid over. Als dat het geval is, dan is dat maar zo.

Moet in een systeem met naast een forfaitair te betalen bedrag voor de gemeenschappelijke dienstverlening een diftarsysteem, waarbij meer dan 1,80 euro wordt betaald per zak, die gemeenschappelijke sokkel ook verdwijnen? Of bekijkt u de zaak gemeente per gemeente?

Minister Marino Keulen: De boodschap is dat de forfaitaire belasting wordt vervangen door een niet-forfaitaire. Hoe dat nu precies wordt georganiseerd, moeten we nog bekijken met minister Vandenbroucke en met andere collega's.

Het ordewoord is dat de forfaitaire belasting vervangen moet worden door de niet-forfaitaire. Er is een deel dat aan de gemeente heel wat geld kost. Op dat vlak moeten de burgers, gezinnen en bedrijven geresponsabiliseerd worden, om zo een rem te zetten op de stroom van huisvuilproductie.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Er is natuurlijk een hele waaier aan termen die gemeenten hanteren om bepaalde kosten te recupereren.

Uit het antwoord van minister Keulen onthoud ik dat het een goede zaak zou zijn dat een inventaris wordt gemaakt en duidelijkheid gecreëerd over het gebruik van de fondsen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.